

עמית עם שני ילדיו, אלעד ושחר עשו עלי חרם

נכון, אבל עובדה שהסרט הזה השפיע עלי ואני נורא מפור מסמים.

● אם זה מה שאתה מרגיש, אז כשאתה בא לבצע מעצרים, היחס שלך הוא אמוציונלי.

אני לא מרביץ ולא יורק.

● שמעתי שכן.

**„בתיק של נאוה
אלימלך טיפלו טובי
החוקרים, כגזים
בלתי־גילים. גם
בארצות־הברית הגדולה
לא תמיד מצליחים
לפענח מיקרי־דצח
וזעזעים”**

היית משה. תשע שנים אני כמישטרה ואין עלי אף תלונה על מכות, ואני יודע להרביץ. למרתי קראטה. כשלב שבו אתה מרביץ, איברת את הקרב נגד הנחקר. זה סימן שהמוח שלך חלש מהמוח שלו והעצבים מתגברים, ואז הפסרת. אין צורך להרביץ כדי לקבל תוצאה. יש מיקרים שאין ברירה. למשל שחקני הכדורסל הכושמים כבר של שמוליק. לא היתה ברירה. הם היו שני מאצ'יסטות. שבעה שוטרים טיפלו בהם ועוד קיבלו מכות עד שהצליחו להתגבר עליהם. מכות זו לא הדרך שלי.

● ושל האחרים במישטרה?
העיקרון הוא לא. ואם כן בורקים.

● ומה עם הסיפורים על כיסוי בתוך המישטרה?
קישקוש. יש לנו כמרחב עורת־דין שהיא קצינת תלונות ציבור. אצלה אין חכמות. בורקים את התלונה וכשזה מגיע אלי, אני קורע את התחת. אני מכניס לשוטר שנמצא אשם. חוץ מזה,

עמית בפעולה לא מפעיל אמוציות

יש במטה הארצי יחידה מיוחדת. כולה מורכבת מעורכי־דין ואוי ואבוי לשוטר שנופל כיריהם. השוטרים ממש מפורדים מהם.

● בוא נחזור לנושא העבודה והיחס האמוציונלי.

כעבודה אני סטריקט. לא מפעיל אמוציות. יכולה להיות הפגנה שאני לא מסכים עם דיעותיה, אף אחד לא ירגיש. או להיפך. חיסלנו באסות לא חוקיות בשוק עליה. היתה שם זקנה שהייתי צריך להחרים לה את הרוכן. מיסכנה ממש, בעלה מת ויש לה בן חולה־כליות. כאב לי הלב, אבל את העבודה עשיתי. ובקשר לסמים, אני לא אעשו סמים, ניסו לשכנע אותי, ניסו לפתות, אני מנסה הרבה דברים, אבל לא את זה.

● מהו משבורתך החרדית?
40.000 שקל נקי לחודש ואני לא סופר את שעות העבודה. זה מצחיק? זה עצוב, זה לא מצחיק. אני לא מבין בכסף. אשתי נותנת לי כל בוקר דמי־כיס לשוקו ופלאפל.

● איך אתם מסתדרים?
אשתי עובדת כגרפיקאית, ואנחנו חיים בצומצום. זה מתאים לסוג העבודה שלי. אני ממילא לא יכול להיות בשווארף. אסור לי ללכת למועדוני־לילה. קצין־מישטרה צריך להיות חיים צנועים. אז אני לא נוסע

**„יש חוק בפסיכולוגיה,
האומר שדי במעשה
של מטורף אחד כדי
להדליק את הטיורף
הרדום של מטורפים
אחרים, וזה לדעתי
הגורם לשרשרת
הרציחות”**

לחופש־סקסי ולא אוכל במיסעדות. מכיוון שאני אחראי על נושאי רישוי פאבים, מועדונים ודיסקוטים, יהיה טעם לפגם אם אני אכלה במקומות שעליהם אישרתי רישיון. תמיד יהיה המנוול שיגידי שלא שילמתי.

● מתי הלכת לפרט בפעם האחרונה?
מתני

לפני ארבעה חודשים ראיתי את רעם כחול. עניין אותי כי זה היה סרט מישטרה.

● ואיך אתה משלם את החשבונות במכולת?

כשאני מגיע לאובר־דראפט גדול, אני מרים טלפון לאמא שלי. בשביל מה יש אמא? באמת לא מפריע לי עניין הכסף. אני סגרת פיזו על הכסף.

● יש שוטרים שזה מפריע להם.
ברור ששוטר שיש לו שכעה ילדים נמצא כבעיה. אבל גם אם לא היה שוטר היה כבעיה. זו לא הסיבה לאי־גיוס למישטרה.

● אז מה הסיבה?
העבודה הקשה. אנשים לא ששים לעבוד קשה.

● למה שיאהבו כשאין תמורה כספית?
כשביל הסיפוק.

● יש לך בכלל חיים פרטיים?
אין לי חיים סוערים, אבל יש לי חיים פרטיים. נכון שחיי המישפחה שלי מאוד נפגעו מהעבודה. הרבה יותר מחיי איש־צבא. אשתי סובלת ממני מאור. צורת החיים שלי הרסה את המישפחה.

כשהתגייסתי למישטרה היא לא תיארה לעצמה שזה כל־כך הרבה שעות עבודה וקריאות בשבתות ובאמצע הלילה ומתח ועצבים. בקייץ, בעונת הרחצה, אני עובד כל שעה ובזמן האחרון היו כל־כך הרבה הפגנות. היו שבתות שהייתי הולך בבוקר לים ובערב להפגנה. ואז הילדים שלי עשו עלי חרם, אמרו לי שלא רוצים אותי כאבא. זה די כאב לי. את לא מתארת לעצמך באיזה דחילו ורחימו הם מסתכלים עלי, כשאני קופץ הביתה. באיזה עיניים גדולות וכפחד הם שואלים אותי — אתה נשאר או חוזר לעבודה? אני חסר להם ואני יודע שאני אשלם את המחיר.

● ואתה מוכן לשלם את המחיר הזה, של עבודה על חשבון המישפחה?
אין לי תשובה. העבודה מאודי־מאוד חשובה לי. אני לא יכול להחליט להניח את העבודה, מפני שהמישפחה חשובה לי לא פחות.

● ולהזניח את המישפחה?
בשעתיים שאני בבית אני משתדל למלא את החסר. אני לא תמיד מצליח. לפעמים אני כא הביתה, אין לי כוח נפשי. אני מתוח, עייף, עצבני, נכנס למיטה והולך לישון.

אני יודע שיבוא השלב שבו אחטוף את הבומבה כפנים, אצטער. אבל גם אז אשאר בעבודה ולא אוותר, כי זו העבודה שאני אוהב.

● מה דעתך על הדימוי של המישטרה בעיני הציבור?
מתני

אני מכיר את זה. תמיד כשאני מרבר עם מישהו, מגיע השלב שבו נשאל המישפט שאני שונא: מה אתה בעצם עושה במישטרה? וזה כואב לי. כי במישטרה יש אנשים נפלאים שנותנים את הנשמה, ולמישטרה אין כסף ליחס־ציבור.

● אתה חושב שכוח־אדם העומד לרשותך הוא טוב?

**„אילו היית יודעת איזה
מכובדים אני מכיר
שבאים לחנות, והיית
מכנסת את שמוניהם
בעיחון, הם היו יורדים
מהארץ ולא מעזים
להראות את הכרצונים
החשובים שלהם”**

לא רוצה להיות שקרן. יש לי כוח־אדם מעולה. כהרבה נפלאים שהייתי הולך אתם למלחמה, פצצים. ויש לי כוח־עבודה שהוא — איך לומר כלשון המעטה — לא טוב.

● מה דעתך על הבלש שיריה ברחבת המוסיאון בעברייני והרג אותה?
אני מכיר את האיש. הוא אדם אדיר ולא צריך להביא בחשבון שכתקופה האחרונה היו מיקרים שעבריינים שלפו נגדנו נשק, גם נגדי. יום אחד היה שור כשרות־רוטשילד. הייתי בדרך לעבודה. שמעתי כקשר. אורדוב, יש לי סירנה באוטו ולא־כיפאק, ורצתי למקום, כשאני מתפלל לאלוהים ולרבי מלובביץ'. ותאמיני לי, בלי שום קונצ'ים, השורדים יצאו מהרירה וירו על השוטרים.

למחרת היה אירוע עם שורד שחתך לבחור בכבלי צוואר, קרע לו את העורק. ברגע האחרון היצלנו יאותו. מזל שאחד הבלשים היה חובש. הבית נראה כמו משחטה, מלא רם. ושוב שלף השורד אקדה וירה על שוטר.

● מה אומרות ההוראות, מתי מותר לירות?
כאשר חייך בסכנה ואינך מסכן חיי אחרים.

● שמעתי שאתה לא מרוצה מבלי־הנשק שביוני השוטרים.
(המשך בעמוד 64)